

lig, vilde de ikke driste sig til efter denne Analogie at affige Kjendelsen og slutte fra det Mindre til det Større med Hensyn til den Betaling, der vilde blive at udrede i Erstatning til vedkommende Mølleseier.

I Forbindelse med § 16 og hvad denne indeholder, staaer naturligtvis meget nøie § 17 i samme Anordning. Denne Paragraph har statueret det retfærdige Princip, som ikke har været Tilfældet før, at nemlig alle de, der have Nytte og Gavn af saadanne Vandløbs Oprensning, skulle for Fremtiden deestage i Omkostningerne, i Forhold til det Gavn, de have deraf. For Forordningen af 1846 var det Tilfældet, at kun de, der grændse til Vandløbet, skulde besørge Oprensningen. Man har ogsaa havt Exempler paa, at ganske smaa Jordbrugere, der have havt en meget lang Strimmel Eng langs med Vandløbet, maaskee kun $\frac{1}{2}$ Td. Hartkorn, have havt flere Hundrede Favne Aa at oprense, hvorimod andre større Lodseiere, der have havt langt større Besiddelser, kun have havt et langt mindre Areal at oprense. Dette har været i den Grad trykkende for mangfoldige Huusmand, at de have villet afstaae deres Fæstesteder, eller villet sælge deres Lodder, alene af den Grund, at de ikke have kunnet overkomme dette besværlige Arbejde. Forhen har det nogenlunde kunnet gaae, da der ikke var saa stærk Control med Vandløbene, som Forordningen af 1846 har etableret, men nu vilde det aldeles ikke være muligt for dem at bære det, da Aaløbene blive regulerede og nivellerede, saa at der bliver en betydelig bredere og dybere Udgravning, saa at det er ganske nødvendigt at hævde den Paragraph, der bestemmer, at ikke alene de, som grændse til Aaløbet, skulle bære Omkostningerne, men ogsaa Enhver, der har Nytte og Brug af Oprensningen, og det er bestemt, at Landvæsenkommissionerne skulle udfinde, hvem det er, der har Nytte og Brug deraf. Det er imidlertid klart, at dette bliver et overordentlig besværligt Arbejde for dem, da der aldeles ikke gives dem nogen Hjælp eller Veiledning i denne Henseende, men der blot staaer, at de skulle udfinde det. Der siges nemlig i den sidste Passus af § 17, hvilken det maa være mig tilladt at oplæse: „ikke alene dem, hvis Jorder

støde til de Søer, eller dem, der ere lodtagne i de Enge og Moser, hvorfra Løbene have deres Oprindelse, og overhovedet Enhver, der selv uden at hans Jorder støde til Vandløbene, dog har Nytte og Interesse af deres Bedligeholdelse.“ Det er nu vist ganske rigtigt, at det staaer der, og overordentlig retfærdigt, og man maatte ønske, at det kunde opnaaes saa nøie, som muligt, da derved Omkostningerne blive langt mere ligeligt fordeelte; men jeg maa dog bede, at man vel lægger Mærke til, i hvilken uheldig Stilling vedkommende Landvæsenkommissioner ere under disse Omstændigheder. Deels maae de jo reise omkring fra Sogn til Sogn, naar man erindrer, at disse Vandløb ofte passere flere Sogne, ja næsten hele Herreder, og disse Vandløb skulle Landvæsenkommissionens Medlemmer bestemme nøie, de skulle undersøge, hvorfra de komme og have deres Oprindelse, undersøge selv de mindste Vandløb, der støde til de større, fra hvilken Mose eller Eng de have deres Oprindelse, hvilke andre Vandløb, de staae i Forbindelse med, og reise omkring dertil. Det vil saaledes vist være indlysende, at det vil være baade et besværligt og et overordentlig bekosteligt Arbejde; thi Landvæsenkommissionen bestaaer af 3 Medlemmer, og det bliver altsaa 9 Rbd. i Diæter dagligt, og det vil løbe betydeligt op, foruden hvad Beskrivning og andre Omkostninger kunne føre med sig. Vi have derfor tænkt os, at Ingen kunde bedre være behjælpelige hermed end de Vandsynsmænd, der ere udnævnte af vedkommende Sogneforstanderskaber. Der er nemlig 4 og undertiden flere Vandsynsmænd i hvert Sogn, som have med Reguleringen af de mindre Vandløb at gjøre. Disse Mænd have nu eller kunne dog have et ganske anderledes nøie Kjendskab til de mindre Vandløb, hvor de have deres Udspring, hvortil de føre, og hvor dybe de ere. Naar altsaa Landvæsenkommissionen fik Lov til at tilkalde disse Mænd i hvert Sogn, enten dem Alle eller Nogle af dem, da kunde de raadføre sig med dem, og naar de da ikke kunde komme ud af det alligevel, og de ikke syntes at være ganske overeensstemmende i deres Anskuelser, da maatte de kunne fordre, at disse Vandsynsmænd i Forening med an-